

ninger. Jeg får da også vanskeligt ved at se, at der skulle være et reelt behov for en ordning som den, der lægges op til i beslutningsforslaget.

Hertil kommer, at det meget vel kan tænkes, at der vil være oplysninger og konkrete afgørelser, som vil være undtaget fra offentliggørelse efter reglerne om tavshedspligt. Jeg tænker her på hensyn til virksomhedens forretningsmæssige forhold.

Vi vil derfor meget let kunne stå i den situation, at vi ved at etablere en ordning som den foreslåede kommer til at bruge en masse ressourcer på noget, som reelt ikke giver et væsentlig højere oplysningsniveau. Det er derfor min opfattelse, at vi i stedet bør sætte kræfterne ind på at udbygge regeringens rapport og meget gerne i dialog med partierne. Det vil derfor være givtigt i dag og i den fortsatte behandling i Folketinget af beslutningsforslaget med en diskussion af, hvad det er for oplysninger, man synes der er behov for.

Samtidig vil jeg også lige minde om, at de almindelige regler om aktindsigt selvfølgelig finder anvendelse, ligesom Folketinget naturligvis også kan stille spørgsmål. Det er altså bestemt ikke sådan, at offentligheden og Folketinget ikke allerede i dag løbende kan følge med i udviklingen på våbenområdet.

Næste punkt i beslutningsforslaget er ønsket om at øge den parlamentariske indflydelse på våbeneksportpolitikken. Jeg forstår forslaget således, at man ønsker indført en model svarende til den svenske, hvor visse ansøgninger om våbeneksport forelægges for en rådgivende komité, der har parlamentarisk repræsentation, inden afgørelsen træffes.

Selv om vi i mange sammenhænge skeler meget kraftigt til, hvordan tingene gribes an på den anden side af Sundet, er der også situationer, hvor man vil sige, at vi er så forskellig fra svenskerne, at det er naturligt, at vi vælger vores egen måde at gøre tingene på. Netop når det drejer sig om våbeneksport, skal man være opmærksom på, at forholdene i Sverige adskiller sig væsentligt fra forholdene i Danmark.

I modsætning til Sverige har Danmark således alene en relativt begrænset forsvarsmaterielindustri. Til illustration heraf kan jeg oplyse, at man i Danmark i 2001 udstedte 150 tilladelser til eksport af forsvarsmateriel, mens svenskerne i samme år meddelte tilladelse i 577 tilfælde. Omset til kroner og øre har den danske eksport en værdi på omkring en halv mia. kr., mens den

svenske eksport har en værdi på omkring 18 mia. danske kroner. Hertil kommer, at dansk eksport af forsvarsmateriel som altovervejende hovedregel består af delkomponenter. Der er dermed ikke tale om eksport af færdigproducerede våben og våbensystemer, sådan som man ser det i Sverige.

Den svenske model afspejler således nogle helt andre forhold, og jeg synes derfor, det vil være ude af proportioner at sætte en tilsvarende ordning i værk her i landet.

Dermed naturligvis ikke være sagt, at der ikke skal være parlamentarisk kontrol med området. Men den ordning, vi har i dag, hvor Folketinget orienteres dels gennem fremsendelsen af regeringens rapport, dels ved afgivelse af den årlige indberetning, som efter krigsmaterielloven skal gives til Det Udenrigspolitiske Nævn, giver for mig at se et fuldt tilstrækkeligt grundlag til, at man fra Folketingets side kan holde snor i udviklingen.

Justitsministeriet giver desuden ved besvarelsen af spørgsmål fra udvalget og medlemmer af Folketinget oplysninger af både generel og konkret karakter om våbeneksporter. Der kan herudover selvfølgelig være situationer, hvor der er behov for her og nu at orientere de relevante udvalg i Folketinget om bestemte forhold. Og det er vi i de berørte ministerier naturligvis opmærksom på i den daglige administration af området.

Beslutningsforslaget pålægger endvidere regeringen at etablere det nødvendige lovgrundlag for at forbyde eksport af våben, fordi de kan forventes at bidrage til at forværre menneskerettighedssituationen eller have en destabiliserende virkning i det område, der eksporteres til.

Som jeg nævnte indledningsvis, kan jeg naturligvis kun have sympati for tanken om international ansvarlighed, men også her må jeg konstatere, at vi allerede har en ordning, der fuldt ud lever op til de krav, man kan stille på det punkt.

Den danske våbenlov indeholder således et principielt forbud mod udførsel. Justitsministeriet kan dog meddele tilladelse til udførsel i hvert enkelt tilfælde efter konkret vurdering af ansøgningen. Til brug herfor høres Udenrigsministeriet, som vurderer ansøgningen i lyset af dansk våbeneksportpolitik og kriterierne i EU's adfærdskodeks for våbeneksport.

EU's adfærdskodeks opstiller en række kriterier, der skal tages i betragtning ved vurderingen af ansøgning om udførseltilladelser. På den